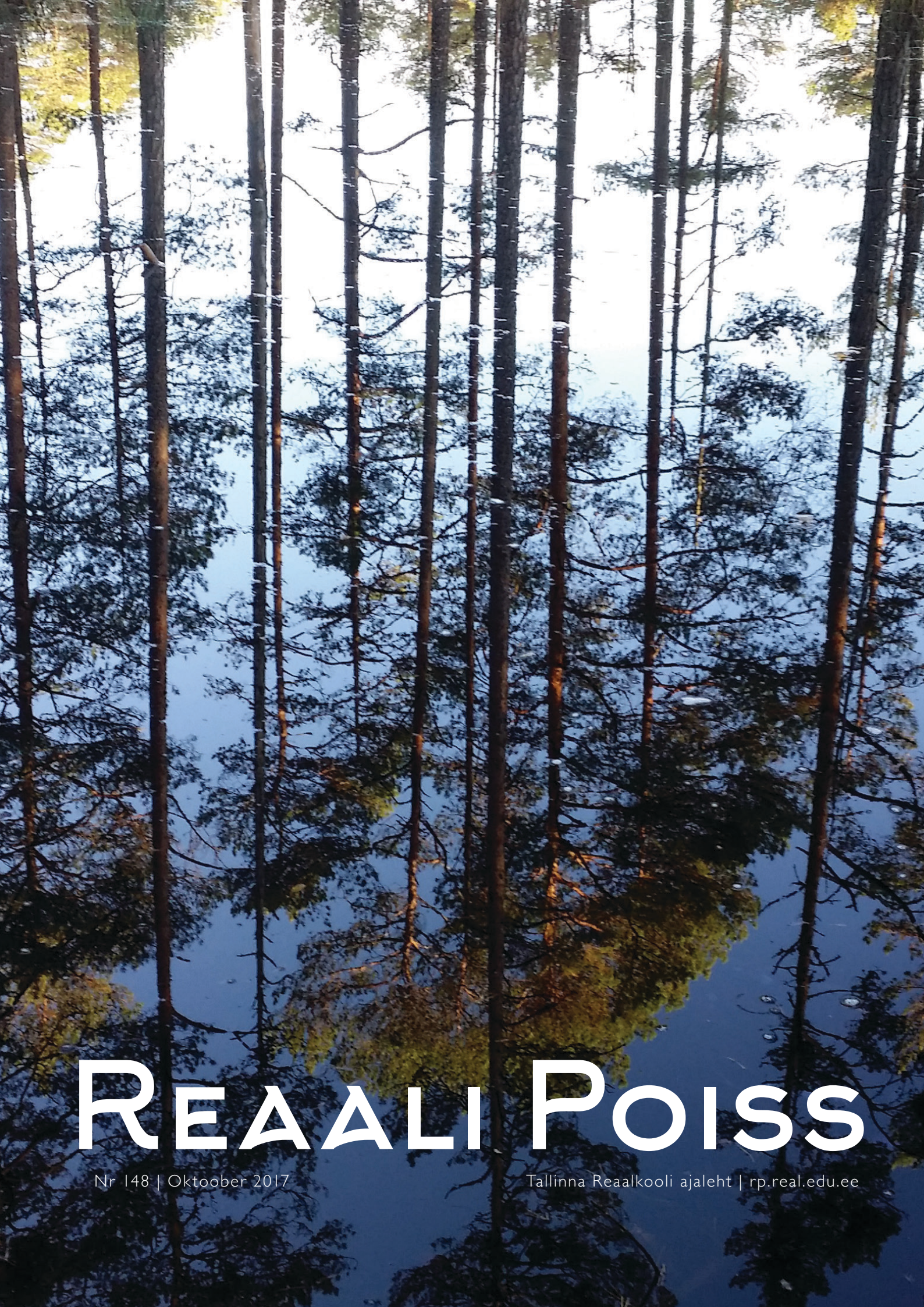

A photograph of a forest with tall, thin trees reflected in a body of water. The trees are dark and slender, with their reflections clearly visible in the calm water below. The sky is a pale blue, and the overall scene is serene and natural.

REAALI POISS

Nr 148 | Oktoober 2017

Tallinna Reaalkooli ajaleht | rp.real.edu.ee

TERE, KALLID KOOLIKAASLASED!

Seljataga on sünnimusterohke ja meeleolukas september nii meile, kümnendikele, kui ka eeskujuks olevatele abiturientidele – toimus ju rets ning muu tants ja trall. Oktoobrikuuga jõudis meile kui värskelele gümnasistidele kohale, et nüüd peab realselt õppima hakkama ja vaba aeg kuulub kohustuslikule kirjandusele või füüsikale. Koolis veedetud aeg ületab unetunnid, õues on külmem ja pimedam, hommikune ärkamine muutub aina vaevalisemaks. Samuti on üle elatud meie päris esimene arvestuste nädal, loodame parimat! Sel aastal on meil aga veel esimesi. Leht, mida käes hoiad, on meie esimene toimetatud leht. Jõu ja nõuga on jätkuvalt Mirel küll abiks, kuid teadagi on 12. klassis vaja aega mõelda, mis ja kuidas edasi saab ning ajapuudus on alati probleemiks. Niisiis võtsimegi vastu väljakutse olla peatoimetajad ning kergendada Mireli koormat. Kaebuste ja mõtete korral tule otsi meid üles!

Veergu kirjutades olime just kooliuksel kinni lasknud vajuda ja suundusime patareide laadimiseks vaheajale. Siinkohal vajavad kõigi toetust ja hoolitsust kallid 11ndikud, kelle puhkust ilmestab uurimistöö. Kuid motivatsioonisüst on antud – kauaoodatud sõrmused on käes! Meil aga mölgub mõttes vaid üks: “Aastake veel, aastake veel...”. Abituriumi aasta retsept sisaldab nii magusat kui mõru. Lõpukell, märgipidu ja kõik helge juba paistab, kuid endiselt painavad arvestused, mõtted lõpueksamist ning kellel kindlad, kellele umbmäärased mõtted sellest, mis küll saab järgmisel sügisel. Neile soovime head viimase nautimist ning võtke veel kõik, mis võtta annab! Olete kõik armsaks ja kalliks saanud. Ning erinevalt neist, on meil kõik alles ees.

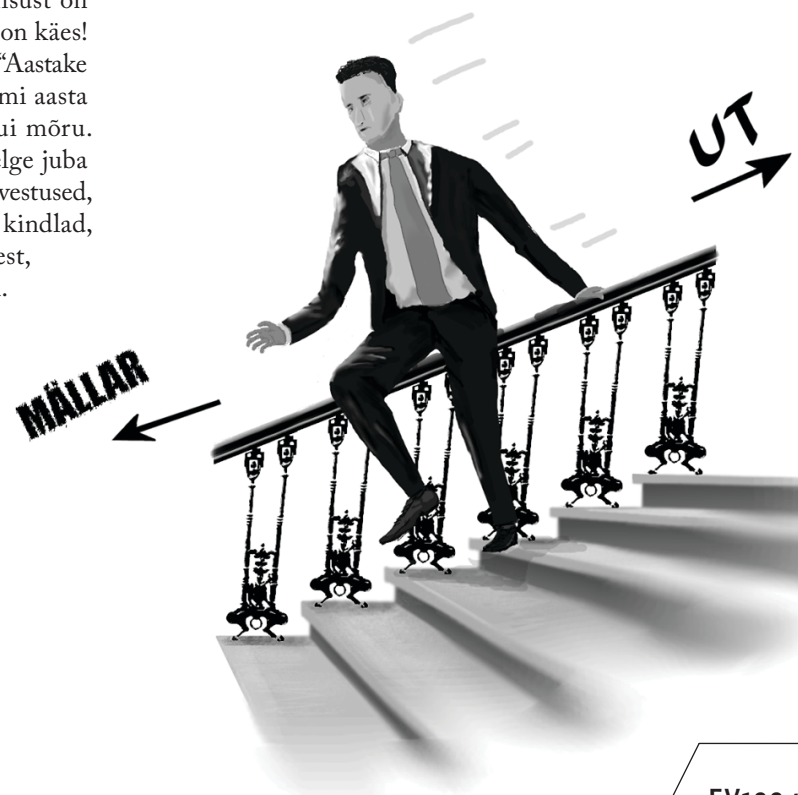
Aina rohkem hakkab mõistma meie deviisi “Üks kõikide, kõik ühe eest!”. Reaalis hoitakse kokku ja see on hea tunne. Me oleme üks pere ja peame toimima ühtse tervikuna, sest muidu laguneb süsteem koost. Seega, kallid koolikaaslased, hoidke üksteist, aidake ja märgake ning üks ebaõnnestunud füüsika töö ei muuda su elu just drastiliselt. Suhtu kooli eluterve mõistusega ning leia aega ka iseendale.

Päikest ja vastupidamist!
Kirke ja Karmen

Kirke Kaur 135B

Karmen Laur 135C

Intellektuaalne enamus
Autor: suema

Sisukord

- 2 Toimetaja veerg & karikatuur
- 3 Presidendi veerg & EV 100
- 4 Kataloonia
- 5 Valimised
- 6 Taani
- 8 Pihkva
- 10 Polaarekspeditsioon
- 11 Arvustused
- 12 Eksperiment
- 13 Pilvede värvid
- 14 Õudusjutud
- 15 Väike maja
- 16 Ütlused & sudokud

HÕISSA! VENELASTE ARMASTATUIM PARTEI HAARAS TAAS VÕIMU TALLINNA ÜLE!

Valimistejärgsel päeval tundsin jõuetust ning pettumust, et pean sellises linnas elama. Ma olin tõttõeldal vihane, et Keskerakond taas linnavolikogus üldenamuse sai. Ma kaotasin igasuguse lootuse, et Tallinnas annab lähema 20 aasta jooksul suurt midagi muuta. Eks tuleb oodata, kuni Lasnamägi vaikselt maha maetakse.

Esialgne viha välja elatud, mõtlesin: mis edasi? Nelja aasta pärast ei plaani ma Tallinnas enam niikuinii elada, seega järgmisest valimistsüklist ma osa ei võta. Kolin kas Tartusse või kuhugi mujale, näiteks Euroopasse õppima. Mis minul siis sellest, kuidas Tallinnal läheb? Mis minul sellest, kes Tallinnat valitseb ja kes sinset eluolu juhib? Kui aus olla, siis mind isiklikult see ilmselt ei puudutagi. Miks siis nii tugevad emotsioonid? Kust tuli see viha, kust tuli see pettumus?

EV 100 TEHUMARDI ÖÖLAHING

Erko Olumets 134A

Tehumardi öölahing on arvatavasti kõige kurikuulsam lahing, mis on jätnud oma jälje 20. sajandi Eesti ajaloo. Tehumardi lahingutegevust analüüsides tuleb alustada 7.oktoobrist 1944 aastal kui 8. Eesti laskurkorpus, mis tollal kuulus Punaarmee koosseisu, vallutas Kuressaare. Kuressaare oli enne seda olnud füürerlaste käes alates 1941. aastast pärast sakslaste võidukat pealetungi operatsioon Barbarossa raames. 1944. aasta oktoobriks oli alles jäänud vaid kibe mälestus Wehrmachti võidukatest lahingutest ja Natsi-Saksamaa väed oli sunnitud taganema üle kogu Idarinde.

8. oktoobriks oli Eestimaal sakslaste kätte jäänud üksnes Sõrve poolsaar, kuhu taganes ka Saksa vägede 23. jalaväediviisi 67. Potsdami grenaderirügemendi teine pataljon, eesotsas pataljoni kapteni Klaus Ritteriga. Nad on liikumas mööda rannajoont tagasi Salmesse, et ühineda seal juba Salme jõel sõdivate Saksa peajõududega, kes peavad ägedat lahingut

Ma arvan, et vastus peitub narratiivis, mis meile noortele enne valimisi ette sõodeti. “Sina määrad Tallinna tuleviku, sina otsustad, kes meid juhtima hakkavad!” Reaalsus on aga sama morn kui tavaliselt. Üksikisik ei muuda midagi. Ja isegi kui aktiivseid noori, kes valimas käivad, on arvestatav hulk, isegi kui neid on üle 53% (Tallinna OV valimiste osavõtuprotsent), ei murra meie hääled Lasnamäe monoliitset ühtsust.

Lisaks põhjustas pettumust ilmselt tõsiasi, et ma olin vaeva näinud kandidaatide seisukohtade uurimise, erakondade lubadustega tutvumise, debattide kuulamise ja mille kõige muuga, saades vastutasuks vaid suure Jüri Ratase ja Taavi Aasa plakati “Täname usalduse eest!” Justkui nad tahaks tüli norida...

Enda lennu seas märkasin, et inimeste reaktsioonid jaotusid enam-vähem kolmeks. Esimene grupp inimesi viskas nalja kesikute võidu üle, teine oli tulemustes sügavalt pettunud ja kolmas seltskond hoolis valimistest vähem kui linnavalitsus neist endist. Enim pani

mind oma kukalt sügama kolmanda grupi käitumine: kas oma kodulinna käekäik ei ole nende jaoks siis oluline?

Minagi olin mõned kuud tagasi seisukohal, et ennast poliitikaga kurssi viimine on liiga suur töö ning pole lõpuks seda väärt. Ometi võtsin selle (oma sõprade tungival soovitusel) südameasjaks ja usun, et oskan nüüd mõnevõrra asjalikumalt kaasa rääkida, kui jutt poliitika või ühiskonnaprobleemide peale liigub.

Kiire teemavahetus REKi teemadele. Uuest perioodist võib 0-korrusel leida suure roheline taarakasti, kuhu ma loodan, et kogunevad kõik kooli peal tühjaks saanud pudelid. Kui jook saab otsa kolmandal või neljandal korrusel, kõndige alla, sirutage oma jalgu, ning visake pudel õigesse prügikasti. Kui kohe ei jõua, võite selle ju kotti pista ning hiljem taarakasti sokutada. Praeguseks kõik, kuid novembris leian kindlasti aja teile pikemalt selgitamiseks, mis tulevik toob.

Jõudu tööle!

René Piik 134A

liikus meie selja taga. Raske oli pimedas aru saada, kus asusid meie omad ja kus liikus vaenlane./.../ Lahing oli kestnud umbes pool tundi, kui tundsin, et keegi oleks nagu teibaga lõõnud mulle vastu jalgu. Kukkusin maha. Püüdsin üles tõusta, kuid ei saanud, sest jalad olid läbi lastud. Kaotasin palju verd ja jäin meelemärkuseta lamama.

Hommikul, kui valgeks läks, tuln meelemärkusele. Nägin enda ümbruses õudset pilti. Kõikjal olid laibad. Püüdsin roomata, aga ei olnud enam jõudu. Vaenlase suurtükivägi tulistas ümbrust. Üks mürsk kukkus mulle päris lähedale, kuid ei lõhkenud. Elutahe andis mulle jõudu. Olin kindel, et pääsen eluga.”(Kurme 1974: 191)

Kokku jäi Tehumardi karjamaale maha lebama ligi 200-400 meest. Lahinguväli jäi punastele, kuid sakslased saavutasid siiski oma eesmärgi: esialgselt 380 mehest Ritteri pataljonis jõudsid 160 allesjäänud koos pataljoni kapteni endaga taasühineda omadega ja tegid seda paremini varustatud vaenlase vastu. Kuigi lahinguväljal hõiksid 9. oktoobri hommikul punaväelased võib tänapäeval lugeda tulemus viigiks, kaotuste võrdse arvu tõttu. ❶

EV100 raames avaldab Reaali Poiss iga kuu lõigu viimase saja aasta jooksul avaldatud artiklist või toimunud sündmusest

KATALOONIAST

Susanna Mett
134A

Viimasel ajal kuuleb uudistest muudkui Kataloonia ja Kataloonia ja Hispaania ja Kataloonia. Iga päevaga olukord aina progresseerub ning sellele, kes konfliktist algusest peale jälginud pole, võib leida end kõigest veidi segaduses olevat. Katsun sündmusi veidi avada, märkides seejuures, et ei pretendeeri Objektiivse Tõe tiitlile ning minu peamisteks allikateks on BBC ja ERR. Lehe ilmumise ajaks on kindlasti midagi veel toimunud, hoidkem uudistel silm peal!

Kataloonia konflikt

Kataloonia on piirkond Kirde-Hispaanias, kus asub ka näiteks Barcelona, seal elab umbes 7,5 miljonit inimest. Piirkonnal on oma keel (katalaani), kultuur ja pea 1000-aastane ajalugu, samuti suhteliselt autonoomne juhtimine – oma parlament, kohalikul tasandil politsei jms. Kataloonia on üks Hispaania jõukamaid piirkondi, teenides viiendiku riigi sissetulekutest.

1. oktoobril korraldas Kataloonia parlament hoolimata Hispaania konstitutsioonikohtu keelust referendumit, küsides elanikelt, kas nad tahavad, et Kataloonia oleks iseseisev riik. Hispaania valitsus takistas referendumit toimumist, konfiskeerides hääletussedeleid ja sedelikaste, valimispäeval tõkestasid Hispaania politsei jõud hääletajaid, kasutades ka kumminuiasid ja tulistades kummikuule. Inimohvreid õnneks polnud, ent Kataloonia võimude andmetel vajasis meditsiinilist abi 1066 inimest. Referendumist võttis osa kõigest 43% elanikest, kellest 90% toetasid Kataloonia iseseisvumist. Varasem küsitlus näitas, et iseseisvuse pooldajaid ja vastaseid oli umbes ühepalju, kuid kolmveerand elanikest toetas referendumit toimumist.

Nii enne kui pärast referendumit on toimunud hulgaliselt rahumeelseid meeleväljavalusi, peamiselt Kataloonia toetajate korraldatud, ent ka ühtse Hispaania pooldajate poolt. Hiljuti on vahistatud Jordi Sánchez ja Jordi Cuixart iseseisvumist toetavate protestide ja

Allikas: BBC

referendumit korraldamise eest. Hispaania valitsus on ähvardanud Kataloonia autonoomiat vähendada ning rakendada otsevalimist, ent nüüd, kus Kataloonia võimud endiselt piisavalt tagasi tõmbunud pole, on oht reaalsem kui varem ning peaminister avaldas plaani 28. oktoobril Kataloonia vabadusi vähendada.

Hispaania argumentideks on põhiseadus, mis nõuab Hispaania riigi ühtsust, ning taunib Kataloonia isepäist tegutsemist. Kataloonia pole rahul oma mõningal määral kahanenud autonoomiaga ning sellega, et Hispaania riik võtab piirkonnalt rohkem kui sellesse panustab. Euroopa Liit on seisukohal, et konflikt on riigi siseasi, Eesti välisministeerium on sarnaselt enamikule riikidele öelnud, et riik toetab Hispaania territoriaalset terviklikkust.

Mida arvata?

On oluline küsida, kas rahvustel peaks olema enesemääramisõigus. Pole oluline, et vabaduspüüdlus on illegaalne: milline vabaduspüüdlus oleks kunagi juhtivvõimule meele järele olnud? Ametlikud seisukohad on mõistetavad: Euroopa Liit ja mitmed riigid ei tahaks Kataloonia iseseisvust tunnustada, sest kardavad teiste väikerahvaste elavnemist ja uute iseseisvumiskatsete lainet, ning Eesti väikeriigina ei taha astuda Euroopa suurvõimude vastu. Ent kogu poliitilise tralli kõrval tuleks vaadata olukorra väärtuskonflikte, tunda solidaarsust rahvaste vastu, kellele ei taheta anda võimalust end iseseisvalt teostada ning mitte jääma külmaks konflikti nõrgema poole suhtes.

Iseisvumist toetav meeleväljavalus.
Allikas: EUobserver

NEETUD VALIMISED, NAD ON IGAL POOL

Kristofer
Mäeots 134C

Samal ajal, kui parasjagu tuli hakata otsusele jõudma, milline poliitik teles kõige osavamalt räägib, milline erakond lubab midagi mõistlikku või millise erakonna esindajal on kõige ilusam nägu, tuli meil sisuliselt sama otsusega silmitsi seista siinsamas, Reaalkoolis.

Nädalal, mis algas 2. oktoobriga, hakkasid koolimaja peale need samad igaaastased plakatid ilmuma, millega üritatakse teisi gümnaasiumiõpilasi manipuleerida, et ikka hääletada õigesti inimese poolt saaks antud. Olgu siinkohal mainitud, et kandidaatideks olid Brita Kärt Vähejaus (134B), René Piik (134A) ning Georg Suits (133A). Silma jäid nii Brita plakatid, mis kajastasid seda aegumatut Keskerakonna deviisi, mille kohaselt teised ikka lubavad ja meie ainult teeme kui ka René plakatid, millele oli kandidaadilt lisatud ka kübeke teravamat vürtsi, mis ei tee kunagi paha. Kuid siis ilmusid kooli peale Georgi plakatid: värvikirevad, suured ja uhked, kohalike omavalitsuste valimisplakatite stiilis kujutasid nad Georgi tema härrasmeheliku pilgu ja sirge rühiga.

Kõned peeti avalikult esmaspäevase päeva vahetunnil. Kes kandidaatidest luges teksti maha, kellel olid märkmed, mida ta ilmtingimata piiluma pidi, kes oli nii osav, et läks mikrofoni ette kaks kätt taskus. Lubadused olid lihtsad: Brita lubas meile REK-i nii, nagu ta on praegusel kujul, sest muutusteks polevat erilist põhjust. Georg lubas jätkata eelmise presidendi Karl-Anderi poliitikat, mille kaudu kuulata ning lahendada õpilaste muresid. Veidi radikaalsemate, *edgy*mate ja omapärasemate lubaduste ning huvidega astus välja René, kes taotleb Realica kursuse mahu vähendamist ajalooõpingute raames, pehmemdusi nullkorras olevatele tooljalgadele ning seda, et B-võõrkeel oleks õpilaste jaoks vaba valik, mis ei oleks piiritletud vene keelega.

Teisipäevane debatt ei olnud küll niivõrd tuline, kui vast EKRE ja sotside vahel oodata oleks, aga ruum sai mingil määral kütet kindlasti. Kandidaadid said tõestada oma kõneosavust ning äkk-küsimustele vastamise oskust. Kõneainet tekitasidki eelkõige René Piigi huvitavad ideed, millega ei tahtnud tema kaaskandidaadid ikka kuidagi nõus olla. Siiski, kõik kandidaadid näisid küsimustele edukalt vastavat ning üle jäigi oodata neljapäevani.

See päev tulemata ei jäänud. Hääletus kestis mitu vahetundi,

kokku hääletasid 271 õpilast. Kandidaadid tundusid üldiselt rahulikud ning ei närveerinud tohutul määral. Kuuendaks vahetunniks olid tulemused teada. Paljude suureks üllatuseks saigi REK-i uueks presidendiks hääleteenamusega 53% radikaal René! Soovime uuele presidendile palju jõudu ja jaksu tema katsumusterohkes töös ning olgu tema ametiaeg viljakas ja täis meeldivaid ning huvitavaid tegusid! Suur tänu ka teistele kandidaatidele, kes troonile pürgisid. Järgmise aastani!

LÖÖME KORRA MAJJA.

KANDIDAAT NR 3.

Vasakul: Georg Suits (133A) paistis silma oma kohalikest valimistelt pätsatud graafilise disainiga, kasutades ära ka eri erakondade loosungeid.

Keskel: Brita Kärt Vähejaus (134B) lubas REK-is südamega asja juures olla.

Paremal: René Piik üllatas oma meemiste postrite ja julgete probleemipüstitustega.

Allikas: Reaali Esinduskoja Facebook

MÄLUPILDID: TAANI

Tekst ja pildid:
Hanna Eliis Talving 134B

Mõtiskledes magava kaasteelise kõrval ja samal ajal teed rüübates olin teel Billundi lennujaama poole. Reisiseltskond, pagas ja ka meie kallis koordinaator Marge olid kõik jõudnud lennukile ning enamusi üritasid magada, teenides tagasi sellel ööl tänu hilisele pakkimisele saamata jäänud und. Algus meie 5-päevasele seiklusele oli tehtud ning väike hirm oli ka südames. Ehk ei suuda ma piisavalt hästi inimestega suhelda? Inglise keeles rääkida? Oma töötoas hakkama saada? Oleks ma tol hetkel vaid teadnud, kuidas see tegelikult välja kujuneb, ei oleks ma ilmselt mureraasugi tundnud.

Juba esimesel bussisõidul sobitasime sõprust Küprosel pärit noormeestega, kes lõunamaalastele omaselt jäämurdmise vahele jätsid ning asusid kohe asja juurde alustades vestlust küsimusega: „Kelleks te tahate suurena saada?“ Eestlasliku häbelikkusega vastasime neile ning kuulasime ka nende ambitsioone.

Erinevad ja erilised inimesed. Saime esimesena välismaalastega suhtlemise maigu suhu ja tundus, et asi sai ainult paremuse poole pöörduda.

Õppisime Aarhusi imeilusat linna tunda, sõime tohutult maitstavaid Taani võileibu ja lõbutseisime, kuni hotelli saime. Algaski programm. Esitasime oma erakordselt kaasakiskuva kava ning kuigi närveerisin palju enne meie etteastet, sain veel terve nädal kuulda komplimente selle kohta. Suhtlemisega oli nagu ikka – algul ei saa vedama, pärast ei saa pidama. Niisiis veetsime esimese õhtu suurel määral kaasmaalaste seltsis, kui välja arvata ühte ülientusiastlikku Taani neitut, kes isegi eestlaste grupipildile sattus. Veidral moel armas.

Kaks järgnevat päeva möödusid linnulennul. Töötoas toimetades,

Chewbacca, Shrek ja Marge Simpson muffinitena, sest et miks mitte?

arutledes olulistel teemadel ning maalides, maalides ja veel kord maalides. Ma olin motivatsiooni ja inspiratsiooni tuhinas ning omas elemendis. Suutsin leida hulganisti uusi sõpru, kes tegid töötoas veedetud tunnid lõbusaks ja harivaks ning minu kunstitööd oma konstruktiivse kriitikaga palju paremaks. Ma ei tea, kas asi on selles, et meie maal pole komplimenteerimine moes, kuid kiideti mu tööd seal nii palju, et ehmusin isegi veidi. Olin üks vähestest, kelle grupis polnud ühtegi eestlast (peale minu) ning arvan, et leidsin tänu sellele sõbrad kiiremini ja paremini, kui oleksin muidu. Jääda oma mugavustsooni on

Arøs kunstimuuseumi vikerkaaresild

Free Wall

lihtsalt inimesele omane.

Projekti oli meie töötoas „Free Wall“. United Nations on seadnud aastaks 2031 17 eesmärki, et jõuda parema tulevikuni. Vaesuse kaotamisest kuni soolise võrdõiguslikkuseni, seal on olemas kõik, mis maailmas on veel valesti. Keskendudes nendele eesmärkidele, püüdsime läbi kunsti neid edasi anda. Iga pintsli tõmbega muutusid need sihid meile südamelähedasemaks ja loodetavasti ka igale inimesele, kes meie kunstitööd vaatas ja vaatab tulevikus. Kõik see pakkus meile palju kõneainet ja usun, et oleme kogu grupiga nüüd veidi rohkem pühendunud nende eesmärkide realiseerimisele. Üksi ei tee me palju ära, kuid oma mõtteid ja ideid edasi andes jõuab inimkond kaugele. Tänu sellele üritusele usun sellesse mõttelaadi ja maailma tulevikku aina enam. Nii saame

edasi viia ka Eestit.

Kunst käib käsikäes kõigega, mis on inimkonnas valesti. Tuuril Aarhusi suurimas kunstimuuseumis tutvustasid kohalikud õpilased meile demokraatia ja inimõiguste rikkumisi Taani ajaloo läbi kuulsatele maalidele peidetud sõnumite ja vihjete. Väanatud tamme puud sümboliseerimas murtud monarhiat ja kuldseid raamid kodutute poolt kirjutatud abipalvete ümber – see kõik mõjutas mind emotsionaalselt väga suurel määral ning pani meid väärtustama vabadusi ja õigusi, mis meil on praegusel hetkel palju enam. Demokraatia tõesti on halb, aga ta on parim, mis meil pakkuda ning teeb igal juhul silmad ette kõigele muule.

Vahepeal jõudsimme veeta aega ka Taanile kui heaoluriigile omaselt, lõbutseades.

Tõttamas kunstinäitusele

Vabaajategevuse raames viidi meid suurel määral õpilaste poolt juhitud ekskursioonile Dokk1-te ehk Aarhusi uude ja väga uhkesse raamatukokku, kus hiljem ka meie tööd üles pandi. Siis suundusime kondimootori abil Lõuna-Aarhusi noorte linnavalitsuse majja, kus saime rääkida, muffineid kaunistada, neid siis süüa ja nautida üksteise seltskonda. Seltskond oli kirju, kuid seal leidsin endale kõige rohkem uusi kontakte. Mängisime ka lauamänge ja ühel hetkel toodi välja 6 hiigelsuurt riidekotti, millest sobramismeetodil saime endale mitmeid uusi riideid ja jututeema ligi tunniks ajaks. Seal kohvikus tutvusin esmakordselt ka noorte linnavalitsusega, mis on minu arvates üks väga vajalik ja lahe projekt. Usun, et ka Tallinn võiks teismeliste leebte kontrolli abil paraneda ja noortesõbralikumaks muutuda.

Meie reisi lõpp oli lähedale jõudnud. Neljapäeva täitsid kiired viimased toimetused meie projekti kallal, mis sai ka valmis ja jõudis edukalt näitusele. Lõunasöögil jätsime oma töötoaga korralikult hüvasti, kuna see oli viimane kord, kui koos töötasime. Pisaraid me just ei valanud, kuid nukker oli olla küll. Meid ootas näitus eelmainitud raamatukogus. Imeline oli vaadata, kui palju oli EYC noori inimesi harinud ja motiveerinud midagi looma. Iga grupp valmistas midagi ilusat ja mõtlemapanevat noortele vaatamiseks. Näituse lõpetas kiire snäkk ja fotosessioon minu grupi töö ees, mille üle olin tõesti väga uhke. Võibolla isegi liiga uhke.

Suureks pauguks meie kogemuse lõpul oli klubiüritus, kus esinesid Taani väga suured nimed, näiteks Scarlet Pleasure ja Hugo Helming. Põnev oli lihtsalt tantsida, lõbutseada ja naerda inimeste kõrval, kellega paar tundi varem olid arutanud tõsiselt maailma mastaabis teemadel. Aga see pidu sööbis minu mälu. Muusika, mälu piltide ja hea filingu näol. Nüüd oli aeg tõeliselt hüvasti jätta. Kallistasime, andsime lubadusi, mida me kunagi ilmselt ei täida, kuid tore on loota ja lubada, et suhtleme edasi. Siiaamaani oleme isegi sellega hakkama saanud.

Üleüldiselt oli üritus uskumatult võimas. Muutis mu mõtteviisi, aitas mul ka teisi muuta ja jääb kindlasti elu lõpuni meelde. Suur aitäh meie reisiseltskonnale ja Aarhusi linnale. Esimest korda üle pika aja olen veendumusel, et kui meie, noored, piisavalt pingutame, on maailma tulevik helge. Loodan, et kõik noored jõuavad kunagi selle teadmiseni ning demokraatia abiga muudame oma kodu paremaks.

KÕIK TEED VIIVAD PIHKVASSE

/////////
Carmen Kesküla 135C
Iris Luik 134C

Pildid: Siim Laasik ja Karl Lainestu

Reede varahommikul kell 5.45 olid veidi väsinud aga siiski ootusärevad reaallikad kenasti kooli ees ootamas. Peagi saabus buss, mille juht, nagu varsti välja tuli, oli üks ütle mata lõbus sell, kes pidevalt nalja viskas ning lisaks sellele ka meie vene keele oskuseid lihvis. Bussisõit piirini oli küll kahtlaselt vaikne, kuid seda vaid seetõttu, et slaaviselt meelestatud reaallikad kogusid energiavarusid, et kahepäevasest Pihkva reisis maksimum võtta. Mida lähemale sihtpunktile jõudsime, seda rohkem meie tsakrad avanesid ning elavamaks meeled muutusid, sest seda reisi oli ju ometigi oodatud kaua ning paljude reisisellide jaoks oli see esimene kord teispoole meie idapiiri.

Esimeseks peatuspunktiks oli Petseri Püha-Jumalaema uinumise klooster, mis juba nimelt tulenevalt üllatas meid

võimsuse ja pühadusega, lisaks vapustas klooster meid ka igasugu kulla ja karraga, millest oli lihtsalt võimatu mööda vaadata. Petseri klooster kuulus sõjaeelse EV ajal Eesti koosseisu ning see on ka põhjus, miks kloostrit tollel ajal nõukogude võimud ei sulgenud. Meie veetlevad neid pidid aga sisenedes kahjuks oma volüümikad kiharad ja atraktiivsed põlved kinni katma, sidudes pähe sallid ja tõmmates puusade ümber põlled. Kohapeal kostitati meid pühavee ja patupuhastusega. Leidis ka ekstreemsemaid patustajaid, kes pühavett lausa kanistritega kloostrist välja vedasid. Kuid siinkohal tekib küsimus, et ega pole tegemist juba uue patu sooritamise...

Järgmisena sõitsime me edasi Pihkvasse, kus meile lõpuks süüa anti (vajab mainimist, et tolleks hetkeks olime juba nälga suremas). Restoran oli suurem versioon Tallinna ööelu eliitkohast ehk Kannu Kõrtsist, mis oli ühenduses vene versiooniga Skypargist. Gurmeelõuna oli neljakäiguline: geomeetriline kartulisalat, homogeenne vedelik, mida kutsuti supiks,

ühepajatoit, kuhu oli ühte patta visatud vist küll ainult kartulit, ning lõpuks toodi veel vahvleid moosiga ka, nagu oleks maitsemeele kaotanud vanaema juurde!

Kui kõhud täis ja meel hea liikusime Pihkva kindlusesse, mille ees seisis suurte valgete tähtedega “РОССИЯ НАЧИНАЕТСЯ ЗДЕСЬ”. Sel hetkel me kõik mõistsime, et kogu meie eelnev pingutus oli luhta läinud, sest me polnudki ju veel Venemaale jõudnudki. Kindlus ise oli vägevam kui lubatud, tuleb välja, et kuna kindluse sees oli kõik eluks vajalik olemas ning müürid nii tugevad ja kaitsvad, tegelesid elanikud pidevalt kirikute ehitamisega, sest keegi ei suutnud nende rahu rikkuda. Kahjuks on tänaseks säilinud vaid üks, kuid seevastu tohutult kõrge kirik, kus viibides tahes-tahtmata pühad mõtted pähe tulevad.

Päeva lõpus lasti meie reaallikate kari lahti sellisesse kauplusesse nagu Лента. Tegemist on hüpermarketiga, kus valik on üüratu, vikerkaarvärvi sussidest kuni

minioni vahukommideni välja. Letid on nii kõrged, et isegi ühel vägagi pikal inimesel on võimatu sealt ülevalt midagi kätte saada, kuid seevastu olid hinnad meeltülendavad. Aega anti meile šoppamiseks ikka ohtralt, seega saime poe igatpidi läbi käia ja kõik ära näha. Pika päeva lõpuks olid reaallikad küllaltki ülemealikud ning langesime seetõttu ka kohalike kurjade pilkude alla, võib-olla olid mõned tantsuliigutused tõesti veidi liiast, aga noh, me oleme Tallinnast, me maksame!

Hotelli jõudes olime ekskursiooni-programmist vabad ja saime endale ise tegevust leida. Nii mõnedki meist otsustasid minna külastama isakese Lenini ausammast, mis ülikooli ees seisab. Isakesega sai puhutud juttu ja pilti tehtud, üpriski meeliülendav kogemus.

Kui hommikusöök söödud ning kompsud kokku korjatud oli aeg asuda Puškini radadele, külastasime Puškini vanematekodu Mihhailovskojes, mis oli poeedi vaimse kujunemise paik. Tsiteerides Baikovit: “Sellises kohas hakkab igaüks luuletama!” Tõepoolest, sügis Mihhailovskojes on midagi täiesti erilist, erineva kuldse varjundiga lehed, järv, imeilus maastik ning miski, mida on võimatu sõnadesse panna. Lisaks käisime ka Puškini mägedes, kuhu on poeedi põrm maetud. Väsinuna ning veidi kurvameelsena asusime me koduteele, maa oli pikk ning tagapingis sai palju erinevaid mõistatusi lahendatud ja kommi söödud. Reis oli küll väsitav, aga tohutult vahva ning emotsioonirikas, kahju ainult, et nii vähe vene keelt sai rääkida, aga egas midagi, järgmine kord paremini!

Meeleoluluuletus:

А.С. Пушкин

Унылая пора
Унылая пора! Очей очарованье!
Приятна мне твоя прощальная краса

Люблю я пышное природы увяданье,
В багрец и в золото одетые леса,
В их сенях ветра шум и свежее
дыханье,
И мглой волнистою покрыты небеса,
И редкий солнца луч, и первые
морозы,
И отдаленные седой зимы угрозы.

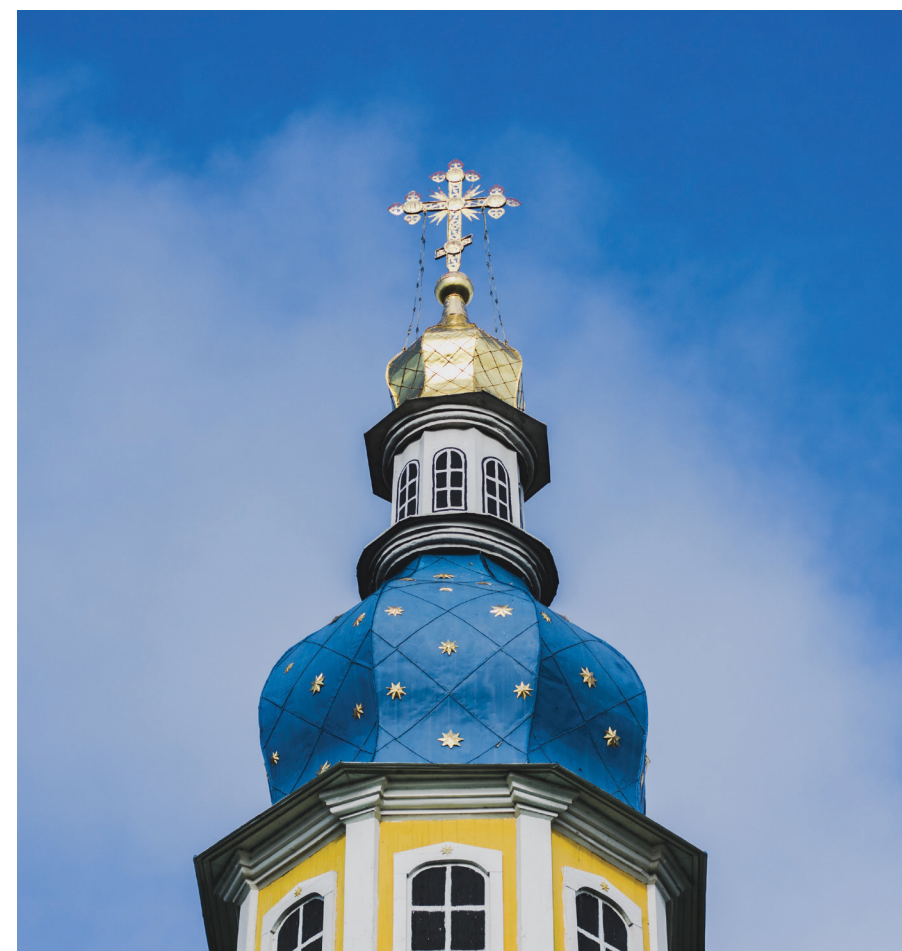
From Russia with love

Kõgis õigeuskirikutes oli süüdatud hulgaliselt küünlaid.

Reisilised Petseri kloostri juures

Petseri kloostri hoonetel on lumuvad tornid.

MÕTTEID POLAAREKSPEDITSIOONIST

Carmen Sandra Kuusk 134A

Kõigepealt tuleks mainida, et polaarekspeditsioon ei ole kõige õigem sõna kirjeldamiseks seda reisi, mis sai ette võetud juulikuu teisel poolel. Kilpisjärvi kliimadiagramme vaadates tuleb selgelt välja, et suvel seal temperatuur alla 0 kraadi ei lange ning sooja talvejopet, mille mina hoolega kaasa pakkisin, seal vaja ei lähe. Seega tüüpilist polaarekspeditsiooni, mille all mõtlen krõbedat pakast ning palju lund, sellest reisist välja ei tulnud. Pigem võiks öelda, et sattusime harukordselt soojal ning päikesepaistelisel ajal Kilpisjärvi külastama.

Kuna otselennuühendust Eestil Kilpisjärvig pole, tuli kõigepealt sõita laevaga Soome ja sealt edasi autoga Kilpisjärvele. Kohalesõiduks kulus kolm päeva, sest matkasime vahepeal niisama looduses ringi, peatusime väiksemates linnades ning külastasime erinevaid polaarmuuseume. Muide, neid muuseume

on Soomes üllatavalt palju. Põhja-Soomes venis sõit ka sellepärast, et porodele meeldis rohkem asfaltteedel jalutada kui looduses ringi uidata ning meile kui turistidele pakkusid seesugused autotee peal jalutavad põhjapõdrad väga huvi.

Kilpisjärvi bioloogiajaam, kuhu oli planeeritud meie majutus, asus ühelt poolt saami püha mäe, Saana jalamil ning teiselt poolt Kilpisjärve kaldal. Kohe esimese päeva õhtul, kui vaba aega oli liialt, otsustasime ronida Saana mäe tippu, sest hetkel oli Kilpisjärvel polaarpäev ning seetõttu ei pidanud pimedale peale jäämist kartma. Kuna ma polnud varem kordagi mägedes matkamas käinud, siis kartsin, et väsin poole tee peal ära või on rada niivõrd raskesti läbitav, et ei jõuagi tippu. Kuid nähes enda ümber pensionäre üles, mäe tipu poole rühkimas ning meile edu soovimas, mõtlesin, et võib-olla suudan siis ka mina tippu jõuda. Ja jõudsingi! Kogu retk oli niivõrd tore, et otsustasime Mariaga veel järgmiselgi päeval uuesti mäe

tippu trügida. Teisel korral ei olnud küll ilm nii hea kui esimesel, kuid märkasime looduses enamat kui enne.

Peale Saana mäe tippu ronimise käisime veel sealsest mägijärvest teaduse hüvanguks proove võtmas, matkasime Norra-Rootsi-Soome riigipiiride kokkupuutepunkti ning käisime Norra polaarpealinnas Tromsøs. Tromsøs külastasime maailma kõige põhjapoolsemat botanikaaeda, veel üht polaarmuuseumit, mille puhul pärast selgus, et ei olnudki see polaarmuuseum, millesse algselt olime planeerinud minna, ning jalutasime linnas hiljem ka niisama ringi.

Tagasiteel Kilpisjärvil külastasime veel üht saamimuuseumi, kuid enamiku ajast veetsime autos Helsinki sadamasse sõites. Kokkuvõtteks ütlesin, et taolistel matkareisidel võiks veelgi käia, kuid läheks pigem rongiga, sest viis (või kuus? Ei mäleta enam) päeva mitte just eriti hea konditsioneeriga autos üheksakesti koos istuda ei ole just kõige kergem. **R**

Autor: Carmen Sandra Kuusk

ARVUSTUSED

„BLADE RUNNER 2049“ - KAS FILMIKUNSTI RENESSANS?

Kristofer
Mäets 134C

„Blade Runner“ (1982) on ulmefilm, mis kõneleb Rick Deckardi (Harrison Ford) katsumustest püüda kinni replikante, kes varustasid kosmosest laeva ning naasid Maale, et leida nende looja. Tänavu on ilmunud selle järg „Blade Runner 2049“, mille tegevus leiab aset 30 aastat pärast esimese filmi oma, aastal 2049. Selles filmis on peategelaseks K (Ryan Gosling), kes on samuti blade runner ning avastab ühe suure saladuse, mille tulemusena leiab ta Rick Deckardi.

Kui ma seda filmi kinno avanädalal vaatama läksin, ei olnud mul suuri ootusi. Ei olnud ma näinud trailerit, jooksuaega, ülevaadet, esimest filmi - ei midagi. Mind kutsus kinno sõber ning kuna olin kuulnud/lugenud esimesest osast häid asju, mõtlesin, et miks ka mitte. Selle filmi jooksuajaks on küll 2 tundi ja 44 minutit, mis võib esialgu hirmutav olla, kuid uskuge mind, see on seda väärt.

Kujutage ette seda tunnet, kui te esimest korda „Avatari“ (2009) nägite (ma loodan, et olete seda ikka näinud, kui ei, vaadake ära, see on ka päris hea). Meenutage neid visuaale ja uskumatuid kaadreid, mida te nägite. Mul oli selle filmiga sama tunne. Denis Villeneuve (režissöör) on suutnud teha vaatajaga midagi erakordset, midagi, mida enamik režissööre ei suuda. Ta loob ehtsa kujutluspildi ühest maailmast, mis reaalselt ei eksisteeri. Filmi vaadates tunneksid sa, nagu oleksid päriselt seal, nagu midagi sellist kusagil tõesti oleks. Ometigi ei ole. Selle erilise kogemuse tõttu soovitan ma just minna seda kinno 3D-s vaatama seni kuni võimalik, sest sellise filmi puhul lihtsalt peab seda tegema.

Mainimist tasuvad ka näitlejate panused. Ryan Gosling, Harrison Ford, Robin Wright ja Ana de Armas annavad kõik meelde jääva etteaste, mis on selle filmi jaoks lausa kirss tordil. Muusika

on filmile teinud Hans Zimmer ning see on enamus filmisõpradele juba tuttav nimi („Inception“, „Interstellar“, „The Dark Knight“, „Gladiator“ - kõik väga head, vaadake need ka ära), mis lisab filmi erakordsele atmosfäärile oma hanzzimmerliku puudutusega audiovisuaalset lummust veelgi enam juurde.

Kusjuures, film on *box office*'i koha pealt täielik läbikukkumine: eelarvele, mis oli \$150-185 miljonit, on tulu olnud vaid \$164 miljonit: kasum on minimaalselt \$14 miljonit kui sedagi. Seega, minge aidake filmile kaasa ja vaadake see ära, sest tegu on win-win olukorraga. **R**

Allikas: IMDb

Allikas: Von Krahli

VAIMUKUSE KUSS

Liis Liivand 135A

Kuskussiks
nimetatakse

eelaurutatud ja purustatud nisutange ning nendest valmistatud toitu. Segu kõigest, mis kättesaadav. Peale Tallinn Comedy Festivali on paras aeg rääkida vaimukuse kuskussist. Me kohtame seda igapäevaselt, lugedes tweete või kalambuure. See on tihti üks paras segadus kontekstist välja võetud lauseid, kuid kokkuvõttes on ju ikka naljakas.

Sama võib öelda lavastuse „Vaimukuskuss“ kohta. Lavastus, mille kohta pole tegijadki midagi öelda osanud ning seetõttu ei leia Von Krahli kodulehelt sisu kohta ühte lausetki. Seda pole lihtsalt võimalik kokku võtta, sest kuskuss on ju segu kõigest. Kuid kokku maitseb kuskuss siiski hästi - ka kõige erinevamad ained sobivad kokku ning moodustavad ühte terviku. Hiljem mõeldes on raske öelda, millest see täpselt koosnes, kuid maitse jääb kauaks suhu.

Oli nagu neli meest ja diivanid ja penoplast, aga mis neid ühendas? Nad võitlesid üksteisega - mehed penoplastiga, diivanid meestega, mehed omavahelgi. Tekkisid lahkkelid, autoriteedid, üleolekust tekkisid etteheited, sest tegemist oli egoistlike indiviididega, kes elasid kaasa vaid endile. Nad tegelesid mitte millegagi, kuid samas kõigega, iseenda ja eluga, elu mõtte otsimise ja oma tegevusele mõtte andmisega. Peale pikki otsinguid jõuti ikka selle nisutanguni, ühendava lülini, mille järgi on toit oma nime saanud. See on see kuskuss, vaimukuskuss. Vaimukuskuss sidus neid ning pani koos tööle. Nad töötasid siiski ühe eesmärgi nimel. Kui väga ka tahta, ei saa ükski kurgitükk ilma nisutangukeest kaasa võtmata oma suva järgi lahkuda.

Vaimukust võis leida nii nende tegevusest kui ka tegevusetusest. Tegutseti maailma absurdsuse kiuste. Isegi kui maailm töötas nende vastu ja midagi välja ei tulnud, lasid nad järjekindlalt edasi, sest ei tahtnud ju teistele nõrgemana näida. Absurdile ei tasu vastu hakata, tuleb kaasa minna ja sellest üle olla, sest lõppude lõpuks söödakse kuskuss ära ning alles jääb vaid ilus mälestus. **R**

JAH, SEE ON VEGAN!

////////////////////
Karl Mihkel Pohga 133C

PS! Selle artikliga ei taha ma solvata ühtegi veganit, vegetaarlast ega taimetoitlast, lihtsalt te ise ka teate, et te olete veits imelikud.

Kogu see klounaad sai alguse juba eelmisel aastal, kui otsustasime klassivendadega proovida veganlust. Mõeldud, tehtud saime nädal aega kõik sellega hakkama. Ja kui me räägime vegan olemisest, siis ei-ei, me polnud mingid vegetaarlased või misiganes fakeveganid. Me olime tõelised veganid ehk ei söönud juustu ja muna, isegi mett ei söönud, kuigi see on suhteliselt vaieldav. Me olime ikka esmaklassilised juurikasööjad. Mõnel läks see nädal isegi päris hästi, kuid minul mitte. Mina toitusin terve nädala täisteramakaronidest ja veega tehtud pudrust. Ausalt, lõpus oli ikka väga sant olla. Mäletan, et nädala lõpus oli meil kehalises mingi suurem hindeline vastamine (NATO-test vist). Ega keegi väga head tulemust ei saanud.

Jõuame siis tagasi aastasse 2017 ning otsustasime asja uuesti proovida. Seekord otsustasin, et võtan asja korralikult käsile. Lisaks, nagu tõeline vegan, kuulutan ma seda igal pool internetis. Tõeline vegan ei jäta enda teada, et ta on vegan, seda peab kogu maailm teadma. Oli siis 1. oktoober, pühapäev ning endalegi tuli üllatusena, et homsest olen vegan. Tegin viimase Hesburgeri eine, sest teadsin, et järgmine nädal võin sellest vaid unistada.

Käes on esmaspäev. Hommikusöögiks oli juba eelmisest aastast tuttav veega puder. Kahjuks ei mõelnud paljud meist, et mida me sööme koolis lõunaks. Söögivahetunnil oli kõigil paanika ning kiirustasime Solarisse, et sealt endale lõunasöök osta. Kuna me väga ei teadnud, mida me osta võime, siis kulus pakkide lugemisele päris palju aega. Selle tõttu hilinesime ka natuke tundi, kuid õpetajatele enamasti sobisid põhjused: me oleme veganid või me päästame maailma. Ühesõnaga kõik me teadsime, et täna õhtul peame kodus endale korralikud söögid valmistama.

Teisipäeval oli näha, et kõigis on muutus toimunud. Pea kõigil olid kaasas erinevad söögid, minul isiklikult oli vegan-kikerherne sidrunipasta. Kuid selle päeva tippündmus oli see, kui läksime Vegan V restorani. Eelmisel aastal käisime restoran Inspiratsioonis, kuid see erilist maitseelamust kellelegi ei pakkunud. Kuid Vegan V oli täiesti teine elamus. Tundsime ennast koduselt, sest kõik olid seal veganid. Kuid päriselt, õhkkond oli seal väga hea, teenindus oli super ja nad tõestasid meile, et vegantoit võib olla maitsev. See oli tõesti hea.

Kolmapäev ja neljapäev ei toimunud midagi väga erilist. Võib-olla kõige meeldejäävam hetk oli see, kui Stenver ostis Solarisest 6 eurose vegan-snickersi. Kõigile jõudis vaikselt kohale, et tegelikult pole see veganelu mingi nalja tegemine, vaid kui seda teha, siis tuleb ikka korralikult pingutada.

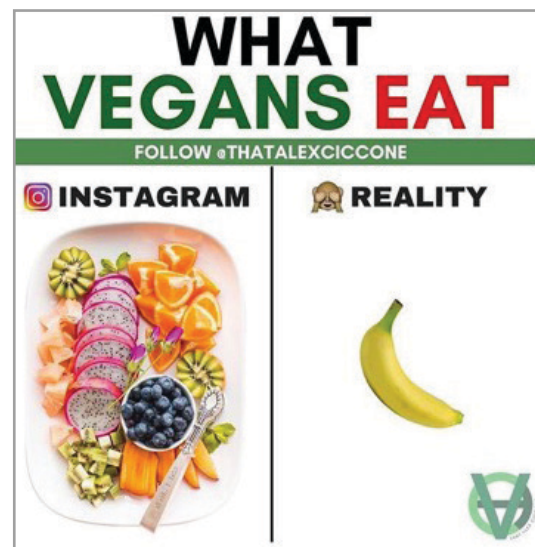
Reedel oli meie veganluse viimane päev ning see algas kohe rõõmusõnumiga. 3-4 tund oli meil NATO test. Üllataval kombel jooksid kõik meist väga hea aja, ise jooksin kogune ühe minuti kiiremini kui eelmisel aastal. Oma vegannädala otsustasime lõpetada juba eelmisel aastal traditsiooniks kujunenud Hesburgeris. Siiski tekkis paljudel ideed, et nad jätkavad sellega. Kahjuks või õnneks kukkusid ka nemad paari päeva pärast ära.

Tõenäoliselt järgmine aasta on seda vegannädalat raske teha, sest siis oleme kõik ümber maailma laiali ülikoolides, kuid need viimased korrad on tõesti huvitavad olnud. See on suhteliselt raske ja tõenäoliselt pole kõigi jaoks, nii ka minu, kuid oma elu tuleb ise huvitavaks teha. Lisaks oli see hea vaheldus klassikalisele

VEGAN ON TORE OLLA!
Autor: Karl Mihkel Pohga

koolipäevapraele, mis on juba 5 aastat sama olnud, kuid selle arvelt tuleb sul iga õhtu rohkem kokata ja vaeva näha. Asi polnud isegi selles, et ei saanud liha või kana süüa, vaid selles, et kogu aeg tuleb jälgida, seda mida sa sööd. Kindlasti proovige vegantoitumist ning kui soovite häid retsepte, siis pöörduge Karl-Joel Hussari poole, sest tal tegi ema kõik söögid, mitte ta ise. **R**

Vegannädala ootused vs reaalsus
Allikas: thatalexcicccone Instagramis

Allikas: Rahvusooper Estonia

FÜÜSIKATUNNIST PILVEDE VÄRVE AVASTAMA

////////////////////
Robert Kuks 133C

22. septembril toimus Rahvusooperis Estonia Rasmus Puuri ooperi „Pilvede värvid” esietendus. Lisaks tuntud solistidele ja professionaalsetele koorilauljatele lasti lavale poistekoor, kelle hulgas oli nii mõnigi reaallikas, kaasa arvatud mina.

Lavaproovid algasid poistekoori jaoks 8. septembril ning toimusid hommikul kümnest kella kolmeni lõunal. Esimesse proovi jõudes tervitas meid rõõmsameelne lavastaja Roman Baskin, kes ilma edasiste juhusteta saatis meid koheselt lava taha ning palus orkestril mängima hakata. Poistekoori lauljate hulgas oli tunda kerget paanikat ja segadust, mistõttu pöördusin kiirelt lähima ja asjatundlikuma ooperikoori laulja poole. Omandasin põgusa kirjelduse olukorrast ja algsete liikumiste juhised. Nüüd tuli oodata vaid õiget hetke muusikas ning juba oli ka meiesugustel amatööridel luba lavalaudadele astuda. Proovi vältel saime lavastaja käest täpsemad juhised, kus, millal ja kuidas olla ning proovipäeva lõppedes oli asi juba peaaegu et käpas.

Siiski ei piirdunud Eesti Vabariik 100 puhul kirjutatud ooperiks valmistumine ühepäevase prooviga. Kui koolist oli

puudunud juba arvestatav kogus tunde, jõudis kätte teisipäev, 17. september, mis oli ametlikult ristitud publikuga peaprooviks. Tegelikuses teadsid kõik esinejad, et saalis istub umbes viissada Tallinna Reaalkooli õpilast ja õpetajat. Pelgalt seetõttu võis enne lavale minekut märgata ärevil hoiakuid, pinge oli laes ning lauljaid valdas sarnane tunne nagu enne esietendust. Pean möönma, et ka minul hakkasid käed värisema, teades, et saal on tuttavaid inimesi täis. Tagantjärele mõeldes tuleb tunnistada, et sõnadki haihtusid mõneks hetkeks meelest, kuid laval olles tulid need automaatselt meelde ning ei pidanudki häbist maa alla vajuma.

Esietendusele pandi eriti suurt rõhku, sest tegu oli maailma esmaettekandega ja saal oli tuntud inimesi ja asjatundjaid täis. Kui peaproovi ajal olid närvis enamasti poistekoori poisid, siis esietenduse eel olid kõigi esinejate põlved nõrgad. Lava taga jooksid ringi kergelt paanikas kostümeerijad ja abilisid. Nad jälgisid, et kõik enne lavale minekut korrektsed välja näeksid ning tegid vajadusel viimase minuti parandusi. Enne algust oli õhus tunda pinget ning ärevust. Kõik käisid ringi, rahustasid närve ja kordasid sõnu. Kõlas esimene kutse, ootamatult kõlasid teine ja kolmaski. Etenduse alguseni olid vaid loetud minutid. Nüüd olin vähemalt

mina tõsiselt närvis, jalad olid nõrgad ja peas ei leidunud mitte ainsatki mõtet. Mõtlesin sellele heale tagasisidele, mida olin sõprade ja klassikaaslaste käest saanud, ning rahunesin maha. Kätte oli saanud aeg lavale astuda. Sealt edasi nautisin ma iga hetke laval ning võtsin kõike, mida sellel kogemusel mulle anda oli. Esietendus lõppes pika ovatsiooniga, mille lõppedes saabus minu jaoks üks õhtu tipphetkedest – pidu. Pikalt seda pidu aga nautida ei saanud, kuna rebastenädalalegi oli vaja punkt panna ühe suurema mürgliga.

Kui kellelgi veel etendust pole õnnestunud näha, siis tea, et reaallipere soovib soojalt ja ootab vaatama. Pileteid on veel saada 17. veebruaril toimuvale lisaetendusele, kuid mitte kauaks!

Ma tänan Rasmus Puuri, kes kirjutas oma ooperisse poistekoori osa ning tänu kellele sain selle imelise võimaluse osaliseks. Samuti soovin tänada kõiki klassikaaslasi ja sõpru, kes olid mulle sel teekonnal toeks ja aitasid mul kooliga samal ajal toime tulla. Olge tublid! Ma lahkun. *Kukutab mikrofoni põrandale* **R**

ÕUDUSJUTUD VOL1

Pilkane pimedus neelab endasse ka viimased valguskiired, külmakraadid võtavad võimust ja inimestes valitseb kõhedus. Kas pole mitte ideaalne aeg paranormaalseteks juhtudeks? Äsja möödunud Halloween raputab ka kõige vankumatuma inimese jalgealust, ebausklikud värisevad kottpimeduses. On õudusjuttude aeg.

17. JAANUAR

Helery Pikk 135C

oli pime. üks sähvatus valgust. teine veel. ja siis jälle endasemattav pimedus. selline, mis neelab su alla ja tekitab lämbumise tunde. mõnes teises olukorras oleks see ehk isegi rahustav, aga selles valguses. selles valguses ma nägin midagi.

ei ole aega sellele keskenduda, ma pean edasi minema. kui ma seisma jääksin, kaotaksin suunataju. lehesahin. külm tuuleiil silitab mu põski ja higi mu otsaesel härmatub. vaikus. mitte midagi ei kuule, isegi mitte omaenda samme mudasel rajal. jääne vesi imbub mu kingadest sisse ja ma tunnen, kuidas jalad hakkavad krampi tõmbuma.

ma surun käed sügavamale taskusse ja rühin hambad risti edasi. vihma hakkab sadama. ma ei suuda edasi liikuda. jalad on pahkludeni mudas, olen luudeni läbi külmunud. seisan paigal. kauguses ilmuvad läheneva auto esituled. pimestav valgus. keeran selja valguse poole. hetkega on ta minust möödas. näen vilksamisi oma varju

mu vari pole üksi.
selle taga on teine.
pikem.

ma tunnen sooja õhku oma kuklal. ma väriseks, kui ma külmast nii kange ei oleks.

vaikus.

horisondi tagant kumab sooja valgust.

ma sulen silmad ja hingan sisse. nüüd on juba hilja.

kogu jõud on lahkunud mu kehast.

tõusva päikese taustal näen oma

kodu siluetti

LEHVA-LEHVA

pahaaimamatu noor kirjanik

On hilisõhtu. Homme tuleb varakult sõitma hakata. Ma ei oska oma uut äratuskella helisema panna. Vana läks katki. Vana oli palju parem. Kuid praegusel hetkel oleks veelgi parem uni. Mesimagus uni. Ma olen suleteki all soojas. Mu mõtetekarussell teeb viimaseid tiire. Tugeva tuule ning vihma duett mõjub nii rahustavalt. Mu silmalaud kaaluvad vist terve tonni. Kuid ma tean, et ma ei saa veel magama jääda. Mitte veel. Mu isa pole rõdule viimast suitsu tegema läinud. Rõdule minnes ta kolistab. Rõduust avades käib kõva kriuksatus ning iga kord on mul väike hirm, et see vana uks hinged heidab. Ja siis ma kuulengi seda kriuksatust, mis mul poole tooni täpsusega meeles on. Veel 5 minutit ja siis saan ma ennast lõpuks välja lülitada. Ootan kannatlikult, kuni

kuulen rõduuksel õrna koputust. Näen läbi pimeduse, et mulle lehvitatakse. Nagu igal õhtul, nii kaua kui mäletan. Ma lehvitan vastu. Head ööd, paps.

Õues on lõikavalt külm. Me sõidame isaga Märjamaale. Meil on vaja tuua vanaisa juurest õunamahla. Mulle ei meeldi sõidu ajal rääkida. Mulle meeldib vaadata vihmapiiskade võidujooksu aknaklaasil ning keset põlde asuvaid üksikuid talumajasid. Väsimus tuleb peale. Ma kujutan ette neid õhtuid, mil ma oma sooja teki sees pean isa kolistamise lõppu ootama. Praegu ma ei pea. Praegu võin ma jääda ükskõik millal magama. Silmad on nii rasked. Nii niia rasked. R aaaa s ke eee e dd... .

KRIUKS!!!! “Helery, kas tahad head uudist kuulda?”

Mu silmadelt kadus tonn raskust sekundiga ning mõtlesin, et see peab küll ikka väga hea uudis olema, et mind niiviisi äratada.

“Noh?”

“Ma jätsin suitsetamise maha.”

Seda olin ma varem ka kuulnud. “Praegu või?”

“Ei. Ma ei ole viimased kuu aega kordagi teinud.”

Valetab. “Et niimoodi valetada, võiksid vähemalt rõduukse enne ära õlitada.”

“Ma ei ole rõdul käinudki, kullake.”

“Kas sa arvad, et ma ei kuule ega näe sind?”

“Mind? Rõdul? Siis näed sa seda küll unes. Sa peaks hakkama varem magama minema. Sa oled täiesti üleväsinud. Ma peaks sult selle tehnika vist ära korjama, kui sa õigeaks ajaks õpitud ei saa.”

Ma saan aru, et pole mõtet vaielda. Vaatan autos veidi ringi. Ma ei märka ühtegi tulemasinat ega suitsupakki. Mu isa räägib tõtt. Ta ei vaevu suitsupakke kunagi varjama. Esimest korda panen ka tähele, et autos ei ole tubakalõhna. Ma vajun taas mõttesse. Tunnen, kuidas mu silmalaud tinaraskeks muutuvad

KRIUKS!!! Ma kuulsin autoaknal õrna koputust

Auto on tühi. Ümberringi on pime. On kuulda vaid naabrikoera ulgumist. Me olime vanaisa juurde jõudnud.

Ma tunnen suitsulõhna.

Mulle lehvitatakse.

//////////
Birgit Saliste 134B
Markus Varjun 136B

Tuttav nägu, kes veel eelmisel aastal ulatas õpilastele päevapraade, lubas meil pikapäevarühma õpilastega mõned sõnad juttu puhuda. Astusime klassi, mis ei meenutanud üldse sellist segasummasuvilat, nagu pikapäevarühm mu mõtetes oli. Küsimuse peale, et kes tahab koolilehte saada, tõusis kätemeri. Polnud südant ühelegi särasilmsele põngerjale ära öelda, niisiis istusime väikese maja klassiruumi kümne esimese klassi õpilasega, et arutada hoopis suuremate inimeste teemat - valimisi.

Mis on valimised, mida sa nendest tead?

„Valitakse linnapea. Mõnikord saab poliitik, mõnikord suvakas inimene.”

„Ükskord valiti presidenti, aga seekord oli mingi muu asja jaoks.”

Kes need valimised võitis?

Lapsed ühest suust: „Keskerakond!”
Üks laps: „Mu ema pole rahul.”

Kas sa oled kunagi poliitikut näinud või temaga rääkinud?

„Üks mu ema sõber on poliitik, teda ma olen näinud, aga muidu pole.”

„Telekast olen.”

„Ükskord Toomas Mölder käis mu ukse taga.”

„Mulle ükskord pakkus poe juures kommi, aga ema ei lubanud võtta.”

Mis on sulle valimisreklaamidest meelde jäänud?

„Teised lubavad, meie teeme, aga tegelikult nad ei tee.”

„Hästi erinevad särgid on.”

Kas poliitikud on midagi andnud teile reklaamiks?

„Tikutoose”

„Pastakaid”

„Rinnamärgi”

„Mulle töid elektriarve.”

„Mulle andsid šoki.”

Mida teie vanemad on teile valimistest rääkinud?

„Nad ütlevad küll, et teevad, aga tegelikult teevad hoopis muid asju või ei tee üldse.”

„Mu ema ütles, et see pole laste asi.”

Keda teie valiks ja miks?

„Keskerakonda, sest nad on kõige toredamad.”

„Keskerakonda, sest ma elan Pirital ja nad on ka Pirital.”

„Keskerakonda, sest Toomas Mölder käis mu ukse taga.

ÜTLUSED

P. Karu: "See on ühiskonnale kasulik, kui tüdrukuid sünnib rohkem."

Õpilane: "Kas sellepärast, et naistel on palk madalam?"

P. Karu (õpilasele): "Miks ma sinu järel ootama pean?"

Õpilane: "Nalja tegin."

Karu: "Halb nali oli."

M. Saar: „Tänasel päeval, nagu te teate, on loogilise mõtlemise kontsentratsioon vähenenud."

M. Saar: „Läheme õpilase juurde ja ütleme: „Neiu või noormees, palun lõpetage oma hälbeline käitumine."

107 uks ei avane

M. Saar: "Tunnete, kuidas väga tahaks teadmisi saada, aga ukseid lihtsalt ei avane."

M. Saar: "Mõtlesin, et saan õpetajate päevaks Snickersit või veini, aga sain hoopis eKooli uuendused."

M. Saar: "Nüüdsete eKooli uuendustega saan ma panna kontrolltööde hinded välja näiteks laupäeva öösel kell 2, kuigi parandatud on nad juba teisipäevast alates. Noh, et pinget kruvida."

M. Saar: "Iga aktiivne pörge ei vii reaktsiooni toimumiseni. Täpselt nagu iga kohting ei vii ka püsisuhteni."

M. Somelar: "Kui te lähete Venemaale, siis seal Putin ei ole monarh, ta lihtsalt valitseb nagu väike diktaator."

M. Somelar (õpilasele): "Kas on parem tark või loll mees võtta?"

Õpilane: "Kas ma pean 21. sajandil just mehe võtma?"

Somelar: "Ei muidugi, vabapidamist võib ka harrastada."

T. Truuväärt (c klassile): "Ja b klassiga lähme võibolla koos lõpureisile."

Õpilased: "Aga a klass?"

Truuväärt: "Seal on ju teadagi need programmeerijad."

Õpilased: *segaduses*

Truuväärt: "No nad on meil sellised... omapärased."

V. Raja: "Olgu ta suur N."

Õpilane: "Suur N?"

Raja: "Jah, et nagu üks tohutu suur N."

V. Raja (retsinädala kohta): "Ärge laske Kärbestel jumalal võita."

E. Karp (retsinädala kohta): "Ma saan aru, et on alanud stiilinädal?"

Õpilane: "Stiilist on asi kaugel."

REAALI POISS HIMUSTAB ÕPETAJATE ÜTLUSI. PALUN TOOGE KÕIK VÄHEGI VAIMUKAD SÕNAVÕTUD MEIE 4. KORRUSE POSTKASTI VÕI KIRJUTAGE SIIA:

5	1			3	7	
			8		5	
	7		5		6	9
	3					6
		8	1	4	6	3
1						7
	8	4		5	6	
	1			9		
		5	6		4	8

2	8					
		5			7	9
	3	1		4		
6			2		5	
	9		7	6	4	
	2		8			6
			7		6	8
3	7	9			4	
					7	1

PALJU ÕNNE!

Aita Ottson	01.11
Natalja Sinjukina	02.11
Kersti Veskimets	02.11
Ene Saar	12.11
Piret Karu	22.11

Peatoimetus

Mirel Mesila 133C
Kirke Kaur 135B
Karmen Laur 135C

Kujundus

Joosep Viik vill132
Susanna Mett 134A

Küljendus

Susanna Mett 134A

Toimetus

René Piik 134A
Maian Lomp 134C
Rene Aleksander Truuts 134C
Sebastian Raudsepp 133C
Iris Luik 134C
Brita-Kärt Vähejaus 134B
Hanna Eliis Talving 134B
Susanna Mett 134A
Kristofer Mäeots 134C
Erko Olumets 134A

Keeletoimetus

Luisa-Greta Vilo 134B
Johanna-Stina Idla 133C

Toimetuse nõuandja

Kaia Kivitoa
Mirja Särg

Aitäh

Robert Kuks 133C, Carmen Kesküla 135C, Carmen Sandra Kuusk 134A, Liis Liivand 135A, Helery Pikk 135C, Birgit Saliste 134B, Markus Varjun 136B, Karl Mihkel Pohka 133C

Kaanefoto

Anette Kuuseorg

Karikatuur

suema

Lehe nr

148